

Sygn. akt II Ka 113/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale eksperta skarbowego B. W. z US w T.

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2018r.

sprawy **R. S. i P. S.**

oskarżonych z art.76§2k.k.s. w zb. z art.62§2k.k.s. (w brzmieniu przed 1.01.17r.)

w zb. z art.61§1k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. w zw. z art.9§3k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 23 lutego 2018r. sygn. akt II K 168/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonych R. S. i P. S. uznaje za winnych tego, że w okresie od 4.01.13r. do 24.05.13r. w T. woj. (...), będąc (...) spółki jawnej (...) i (...) spółka jawna z siedzibą (...), (...)-(...) W. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, w złożonych organowi podatkowemu - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w T. - w dniach 25 lutego, 22 marca, 25 kwietnia i 24 maja 2013r. deklaracjach na podatek od towarów i usług (...)7 za miesiące styczeń, luty, marzec i kwiecień 2013r. podali dane niezgodne ze stanem rzeczywistym, wprowadzając w błąd Urząd Skarbowy w T. i narażając na nienależny zwrot na rachunek bankowy spółki podatku naliczonego w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 29.095zł (za styczeń 2013r. - 11.638zł, za luty 2013r. - 6.072zł, za marzec 2013r. - 5.175zł, za kwiecień 2013r. - 6.210zł) w ten sposób, że w deklaracjach za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2013r. bezpodstawnie pomniejszyli podatek należny o podatek naliczony wynikający z będących w ich posiadaniu nierzetelnych faktur nabycia oleju napędowego z firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...), (...)-(...) O. (...) dokumentujących czynności, które nie zostały dokonane, ponieważ ich wystawca nie prowadził w rzeczywistości działalności gospodarczej (faktury nr: (...) z dnia 04.01.2013r., (...) z dnia 24.01.2013r., (...) z dnia 26.01.2013r., (...) z dnia 29.01.2013r., (...) z dnia 04.02.2013r., (...) z dnia 15.02.2013r., (...) z dnia 02.03.2013r., (...) z dnia 18.03.2013r. i (...) z dnia 16.04.2013r.), tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art.76§2k.k.s. w zw. z art.62§2k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. i art.7§1k.k.s. w zw. z art.2§2k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art.76§2k.k.s. w zw. z art.7§2k.k.s. i art.23§1 i 3k.k.s. wymierza każdemu z nich karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasadza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze po 1/2 części czyli w kwotach po 40zł i wymierza każdemu z nich opłatę za obie instancje w kwocie 500zł.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2018r. w sprawie IIK168/17 Sąd Rejonowy

w T. uznał oskarżonego **R. S.** za winnego tego, że

w T. woj. (...), będąc współnikiem w(...) (...) spółka jawna z siedzibą (...), (...)-(...) W. (...) i zajmując się sprawami gospodarczymi spółki, działając wspólnie

i w porozumieniu z P. S. współnikiem tejże spółki, działając

w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, w złożonych organowi podatkowemu - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w T. -

w dniach 25 lutego, 22 marca, 25 kwietnia 24 maja, 26 sierpnia, 25 września, 25 października, 25 listopada, 23 grudnia /2013 i 27 stycznia 2014.r deklaracjach na podatek od towarów i usług (...) -7 za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień/2013r., sporządzonych na podstawie nierzetelnych ksiąg, podał dane niezgodne ze stanem rzeczywistym w ten sposób, że:

- w deklaracjach za styczeń, luty, marzec, kwiecień/2013r. bezpodstawnie pomniejszył podatek należny o podatek naliczony w łącznej kwocie 29.095,- zł wynikający z faktur nabycia oleju napędowego z firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...), (...)-(...) O. (...) dokumentujących czynności, które nie zostały dokonane, ponieważ ich wystawca nie prowadził w rzeczywistości działalności gospodarczej:

faktury : nr (...) z dnia 04.01.2013r, (...) z dnia 24.01.2013r, (...) z dnia 26.01.2013r, (...) z dnia 29.01.2013r, (...) z dnia 04.02.2013r, (...) z dnia 15.02.2013r, (...) z dnia 02.03.2013r, (...) z dnia 18.03.2013r, (...) z dnia 16.04.2013r.,

- w deklaracjach VAT-7 za miesiące od lipca 2013r. do grudnia 2013r. bezpodstawnie pomniejszył podatek należny o podatek naliczony w łącznej kwocie 1.579,72 zł z faktur VAT z firmy (...) ,ul. (...) (...) z firmy (...) K. s.j. (...) - (...) B., ul. (...) NIP (...), z firmy (...) SA Stacja Paliw nr (...) (...) - (...) Z., ul. (...) dokumentujących nabycie oleju napędowego do napędu samochodu S. (...) nr rej.(...), mimo że pojazd nie spełniał wymagań uprawniających do dokonywania odliczeń podatku naliczonego,

faktury: (...) z dnia 10.07.2013r., (...) z dnia 21.07.2013r., (...) z dnia 23.07.2013r., (...) z dnia 23.07.2013r., (...) z dnia 30.07.2013r., (...) z dnia 26.07.2013r., (...) z dnia 06.08.2013r., (...) z dnia 13.08.2013r., (...) z dnia 15.08.2013r., (...) z dnia 21.08.2013r., (...) z dnia 24.08.2013r., (...) z dnia 26.08.2013r., (...) z dnia 31.08.2013r. , (...) z dnia 09.09.2013r., (...) z dnia 13.09.2013r., (...) z dnia 18.09.2013r., (...) z dnia 22.09.2013r., (...), (...) z dnia 06.10.2013r., (...) z dnia 07.10.2013r., (...) z dnia 16.10.2013r., (...), (...) z dnia 02.11.2013r., (...) z dnia 04.11.2013r., (...) z dnia 11.11.2013r., (...) z dnia 15.11.2013r., (...) z dnia 24.11.2013r., (...) z dnia 01.12.2013r., (...) z dnia 08.12.2013r., (...) z dnia 17.12.2013r., (...) z dnia 21.12.2013r.,

-w deklaracji VAT-7 za sierpień 2013r. nie rozliczył, a także nie zaewidencjonował w ewidencji dostaw, faktur dokumentujących import usług od kontrahentów z Niemiec z firm: (...) nr (...) z dnia 06.08.2013r., nr (...) z dnia 08.09.2013r., nr (...) z dnia 23.08.2013r. i R.-C. V. nr (...) + (...) z dnia 07.08.2013r., nr (...) + (...) z dnia 07.08.2013r.,

przez co wprowadził w błąd Urząd Skarbowy w T., narażając na nienależny zwrot na rachunek bankowy Spółki podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwotach:

za styczeń 2013r. 11.638,- zł, luty 2013r. 6.072,- zł, marzec 2013r. 5.175,- zł, kwiecień 2013r. 6.210,- zł, lipiec 2013r. 369,- zł, sierpień 2013r. 354,- zł, wrzesień 2013r. 281,- zł, październik 2013r. 170,- zł, listopad 2013r. 231,- zł, grudzień 2013r. 174,- zł /łącznie 30.674,-zł /, naruszając tym art.88 ust.3a pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 11 marca 2004r o podatku od towarów i usług (Dz.U.54.535 ze zm), art.3 ust.3 ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz

ustawy o transporcie drogowym z dnia 16 grudnia 2010r (Dz.U.247.1652 ze zm.), to jest popełnienia przestępstwa skarbowego z art.76§2k.k.s w zw.

z art.62§2k.k.s. w zw. z art.61§1k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. w zw. z art.9§3k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art.76§2k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. w zw.

z art.7§2k.k.s. przy zastosowaniu art.2§2k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 100zł.

Tym samym wyrokiem Sąd uznał oskarżonego **P. S.** za winnego tego, że w T. woj. (...), będąc współnikiem w (...) (...) spółka jawna z siedzibą (...), (...)-(...) W. (...) i zajmując się sprawami gospodarczymi spółki, działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. współnikiem tejsze spółki, działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu tego samego zamiaru, w złożonych organowi podatkowemu - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w T. - w dniach 25 lutego, 22 marca, 25 kwietnia 24 maja, 26 sierpnia, 25 września, 25 października, 25 listopada, 23 grudnia /2013 i 27 stycznia 2014.r deklaracjach na podatek od towarów i usług (...) -7 za miesiące styczeń, luty, marzec, kwiecień, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień/2013r., sporządzonych na podstawie nierzetelnych ksiąg, podał dane niezgodne ze stanem rzeczywistym w ten sposób, że:

- w deklaracjach za styczeń, luty, marzec, kwiecień/2013r. bezpodstawnie pomniejszył podatek należny o podatek naliczony w łącznej kwocie 29.095,- zł wynikający z faktur nabycia oleju napędowego z firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...), (...)-(...) O.(...) dokumentujących czynności, które nie zostały dokonane, ponieważ ich wystawca nie prowadził w rzeczywistości działalności gospodarczej:

faktury: nr (...) z dnia 04.01.2013r, (...) z dnia 24.01.2013r, (...) z dnia 26.01.2013r, (...) z dnia 29.01.2013r, (...) z dnia 04.02.2013r, (...) z dnia 15.02.2013r, (...) z dnia 02.03.2013r, (...) z dnia 18.03.2013r, (...) z dnia 16.04.2013r.,

- w deklaracjach VAT-7 za miesiące od lipca 2013r. do grudnia 2013r. bezpodstawnie pomniejszył podatek należny o podatek naliczony w łącznej kwocie 1.579,72 zł z faktur VAT z firmy (...), ul. (...) (...), z firmy (...) K. s.j. (...)-(...) B., ul. (...) NIP (...), z firmy (...) SA Stacja Paliw nr (...) (...)-(...) Z., ul. (...) dokumentujących nabycie oleju napędowego do napędu samochodu S. (...) nr rej.(...), mimo że pojazd nie spełniał wymagań uprawniających do dokonywania odliczeń podatku naliczonego,

faktury: (...) z dnia 10.07.2013r., (...) z dnia 21.07.2013r., (...) z dnia 23.07.2013r., (...) z dnia 23.07.2013r., (...) z dnia 30.07.2013r., (...) z dnia 26.07.2013r., (...) z dnia 06.08.2013r., (...) z dnia 13.08.2013r., (...) z dnia 15.08.2013r., (...) z dnia 21.08.2013r., (...) z dnia 24.08.2013r., (...) z dnia 26.08.2013r., (...) z dnia 31.08.2013r. , (...) z dnia 09.09.2013r., (...) z dnia 13.09.2013r., (...) z dnia 18.09.2013r., (...) z dnia 22.09.2013r., (...), (...) z dnia 06.10.2013r., (...) z dnia 07.10.2013r., (...) z dnia 16.10.2013r., (...), (...) z dnia 02.11.2013r., (...) z dnia 04.11.2013r., (...) z dnia 11.11.2013r., (...) z dnia 15.11.2013r., (...) z dnia 24.11.2013r., (...) z dnia 01.12.2013r., (...) z dnia 08.12.2013r., (...) z dnia 17.12.2013r., (...) z dnia 21.12.2013r.,

-w deklaracji VAT-7 za sierpień 2013r. nie rozliczył, a także nie zaewidencjonował w ewidencji dostaw, faktur dokumentujących import usług od kontrahentów z Niemiec z firm: (...) nr (...) z dnia 06.08.2013r., nr (...) z dnia 08.09.2013r., nr (...) z dnia 23.08.2013r. i R.-C. V. nr (...) + (...) z dnia 07.08.2013r., nr (...) + (...) z dnia 07.08.2013r.,

przez co wprowadził w błąd Urząd Skarbowy w T., narażając na nienależny zwrot na rachunek bankowy Spółki podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług w kwotach:

za styczeń 2013r. 11.638,- zł, luty 2013r. 6.072,- zł, marzec 2013r. 5.175,- zł, kwiecień 2013r. 6.210,- zł, lipiec 2013r. 369,- zł, sierpień 2013r. 354,- zł, wrzesień 2013r. 281,- zł, październik 2013r. 170,- zł, listopad 2013r. 231,- zł, grudzień 2013r. 174,- zł /łącznie 30.674,-zł /, naruszając tym art.88 ust.3a pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 11 marca 2004r o podatku od towarów i usług (Dz.U.54-535 ze zm), art.3 ust.3 ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o transporcie drogowym z dnia 16 grudnia 2010r (Dz.U.247.1652 ze zm.), to jest popełnienia przestępstwa skarbowego z art.76§2k.k.s w zw.

z art.62§2k.k.s. w zw. z art.61§1k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. w zw. z art.9§3k.k.s. i za przestępstwo to na podstawie art.76§2k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. w zw.

z art.7§2k.k.s. przy zastosowaniu art.2§2k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 100zł.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości przez obrońcę oskarżonych. Obrońca zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art.4k.p.k. w zw. z art.7k.p.k. i art.410k.p.k. w zw. z art.113§1k.k.s. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także nie oparcie się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, co doprowadziło do uznania oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów, a w szczególności:

- pominięcie w podstawie faktycznej wyrokowania dowodu z dokumentów: podatkowej księgi przychodów i rozchodów, rozliczenia zużytego paliwa i faktury VAT potwierdzającej zakup nagrzewnicy M. i pojazdu V. (...), wydruku z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej dot. firmy (...);

- bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżeni nie dokonywali zakupu paliwa od firmy (...);

- bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżeni prowadzili nierzetelnie księgi handlowe;

- bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżeni umyślnie, bezpodstawnie pomniejszyli podatek należny o podatek naliczony w łącznej kwocie 1.579,72zł z faktur VAT dokumentujących nabycie oleju napędowego do napędu samochodu S. (...) nr rej. (...);

b) art.5§2k.p.k. w zw. z art.113§1k.k.s. poprzez nieuwzględnienie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych;

c) sporządzenie uzasadnienia wyroku z obrazą art.424k.p.k. w zw.

z art.113§1k.k.s. poprzez niewskazanie w dostateczny sposób, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego poprzez uniemożliwienie poznania toku rozumowania Sądu przy ocenie dowodów i ustalaniu faktów.

Nadto obrońca zarzucił naruszenie prawa materialnego: art.76§2k.k.s.

w zw. z art.62§2k.k.s. w zw. z art.61§1k.k.s. w zw. z art.6§2k.k.s. w zw.

z art.9§3k.k.s. poprzez ich zastosowanie do wadliwie ustalonego stanu faktycznego.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych okazała się częściowo zasadna.

Niezasadna okazała się apelacja obrońcy jedynie w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia Sądu I instancji dotyczące nieprawidłowości pomniejszania podatku należnego o podatek naliczony wynikający z nierzetelnych faktur nabycia oleju napędowego z firmy Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...). W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana w tym zakresie ocena dowodów została przeprowadzona

w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaskarżone orzeczenie w tej części pozostaje, więc w pełni pod ochroną zwłaszcza przepisu art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał jakie okoliczności uznał za udowodnione, wyjaśniając które ze zgromadzonych dowodów i z jakiego powodu uznał za wiarygodne, a którym tej wiarygodności odmówił. Tok rozumowania Sądu przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny oraz poprawny logicznie, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Wskazać więc trzeba, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżeni w okolicznościach niniejszej sprawy musieli wiedzieć, że posługują się nierzetelnymi fakturami PHU (...). Oskarżeni nie mogli bowiem kupować paliwa od wskazanej w fakturach firmy, skoro firma ta nie prowadziła w rzeczywistości żadnej działalności gospodarczej w szczególności nie prowadziła sprzedaży paliwa. O świadomości oskarżonych świadczą natomiast wskazane przez Sąd I instancji okoliczności dotyczące rzekomego nawiązania i prowadzenia współpracy z osobą o bliżej nieznanym personaliach w zakresie zakupu tak dużych ilości paliwa. Brak zainteresowania kontrahentem czy jakością dostarczanego paliwa. Sąd I instancji w pełni zasadnie, opierając się na zasadach logiki i doświadczenia, życiowego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych w tym zakresie i ich uznał je za typowo obronne zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności.

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania, że ocena dokonana przez sąd jest sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, że nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy główniej całokształtu okoliczności sprawy, bądź że argumentacja zaprezentowana przez sąd za tak dokonany wybór pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki. Takie uchybienia nie zostały przez apelującego przedstawione.

Nie ma również racji autor apelacji podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. odnośnie transakcji oskarżonych z firmą (...).

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być tylko na płaszczyźnie dochowania przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen z art. 7 k.p.k.

Niesłuszny okazał się także zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 424 § 1 k.p.k. odnośnie tej części wyroku. Pamiętać także należy, że uzasadnienie sporządzone jest po wydaniu wyroku, a więc nie mogło mieć wpływu na jego treść.

Inaczej natomiast zdaniem Sądu odwoławczego należało ocenić wyjaśnienia oskarżonych w zakresie dokonywania odliczeń od podatku od towarów i usług z tytułu zakupu paliwa – oleju napędowego do samochodu S. (...) mimo, iż pojazd nie spełniał wymagań uprawniających do dokonywania odliczeń podatku naliczonego.

W tym zakresie należy dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonych, iż mogli nie zdawać sobie sprawy, że paliwo zakupione do tego samochodu nie podlega rozliczeniu w taki sposób, jak to uczyniło biuro (...) D. W. z którego usług korzystali oskarżeni. Sama bowiem świadek D. W. przyznała, że ich biuro zajmowało się rozliczeniami podatkowymi firmy prowadzonej przez oskarżonych. Przyznała, że źle zostały zaliczone dokumenty dotyczące zakupu paliwa do samochodu S. (...), co zostało ujawnione w czasie kontroli i skorygowane przez biuro już po kontroli.

Trudno w tej sytuacji przypisać winę oskarżonym skoro odpowiedzialność za złe rozliczenie tych faktur spoczywa na osobach prowadzących biuro podatkowe, którym oskarżeni powierzyli kwestie dotyczące rozliczeń podatkowych i przekazali

w tym zakresie wszystkie dokumenty. Oskarżonych nie może obciążać fakt, że po zmianie przepisów nie załączyli wymaganego zaświadczenia ze stacji diagnostycznej skoro znikąd nie wynika aby biuro podatkowe zwracało się do nich o przedstawienie takiego zaświadczenia, a mimo braku takiego zaświadczenia biuro nadal odliczało podatek naliczony wystawiony w przedkładanych fakturach. Trudno w tej sytuacji stawiać oskarżonym zarzut umyślnego działania ukierunkowanego na bezpodstawne pomniejszanie należnego podatku Vat.

To samo należy w ocenie Sądu odwoławczego odnieść do sposobu nie zaewidencjonowania w ewidencji dostaw faktur dokumentujących import usług od kontrahentów z Niemiec. Wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie jakoby wszystkie faktury obrazujące zdarzenia gospodarcze były przekazywane do biura podatkowego należało bowiem uznać za wiarygodne. Z załączonego bowiem przez obrońcę oskarżonych do pisma procesowego z dnia 23.01.18r. wydruku z podatkowej księgi przychodów i rozchodów spółki oskarżonych oraz kopii faktur (k.279-288) jasno wynika, że zakwestionowane w postępowaniu podatkowym faktury zostały przez biuro podatkowe zaewidencjonowane w księdze przychodów i rozchodów. Stąd biuro podatkowe zajmujące się rozliczaniem podatków spółki oskarżonych musiało mieć

w swoim posiadaniu kwestionowane faktury. Fakt nie rozliczenia w deklaracji Vat-7 za sierpień 2013r., a także nie zaewidencjonowania w ewidencji dostaw faktur dokumentujących import usług od kontrahentów z Niemiec nie może więc obciążać oskarżonych, skoro ich sprawami podatkowymi zajmowało się profesjonalne biuro. Stąd nie można oskarżonym stawiać zarzutu nierzetelnego prowadzenia ksiąg a tylko taki wiązał się z przedmiotowymi fakturami.

Mając powyższe na uwadze, uznając częściowo za zasadną apelację obrońcy oskarżonych, Sąd odwoławczy dokonując odmiennej oceny dowodów w zakresie zarzutów związanych z odliczaniem podatku vat z faktur dotyczących zakupu paliwa do samochodu S. (...) oraz zarzutów związanych z brakiem zaewidencjonowania w ewidencji dostaw faktur dokumentujących import usług od kontrahentów z Niemiec, nie dopatrując się winy oskarżonych w tym zakresie uznał oskarżonych jedynie za winnych tego, że w okresie od 4.01.13r. do 24.05.13r.

w T. woj. (...), będąc (...) spółki jawnej (...)

i (...) spółka jawna z siedzibą (...), (...)-(...) W. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, w złożonych organowi podatkowemu - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w T. - w dniach 25 lutego, 22 marca, 25 kwietnia i 24 maja 2013r. deklaracjach na podatek od towarów i usług (...) -7 za miesiące styczeń, luty, marzec i kwiecień 2013r podali dane niezgodne ze stanem rzeczywistym, wprowadzając w błąd Urząd Skarbowy w T. i narażając na nienależny zwrot na rachunek bankowy spółki podatku naliczonego w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 29.095zł (za styczeń 2013r. - 11.638zł, za luty 2013r. - 6.072zł, za marzec 2013r. - 5.175zł, za kwiecień 2013r. - 6.210zł) w ten sposób, że w deklaracjach za styczeń, luty, marzec

i kwiecień 2013r. bezpodstawnie pomniejszyli podatek należny o podatek naliczony wynikający z będących w ich posiadaniu nierzetelnych faktur nabycia oleju napędowego z firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), (...), (...)-(...) O. (...) dokumentujących czynności, które nie zostały dokonane, ponieważ ich wystawca nie prowadził w rzeczywistości działalności gospodarczej (faktury nr: (...) z dnia 04.01.2013r., (...) z dnia 24.01.2013r., (...) z dnia 26.01.2013r., (...) z dnia 29.01.2013r., (...) z dnia 04.02.2013r., (...) z dnia 15.02.2013r., (...) z dnia 02.03.2013r., (...) z dnia 18.03.2013r. i (...) z dnia 16.04.2013r.), tj. popełnienia przestępstwa skarbowego z art.76§2k.k.s. w zw. z art.62§2k.k.s. w zw. z art.6§2kks i art.7§1k.k.s. w zw.

z art.2§2k.k.s.

Za przestępstwo to na podstawie art.76§2k.k.s. w zw. z art.7§2k.k.s.

i art.23§1 i 3k.k.s. Sąd wymierzył każdemu z oskarżonych karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki, tak jak to uczynił Sąd I instancji na kwotę 100 złotych.

Sąd odwoławczy orzekając w przedmiocie kar, miał na uwadze treść art. 53 § 1 i 2 k.k., a przy tym baczył by orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy oskarżonych i spełniły cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zgodnie z treścią art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzając karę, czyni to według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Winien jednak brać pod uwagę szereg ogólnych oraz szczególnych dyrektyw, do których należą m.in. stopień winy, społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na wymiar kary winny mieć również wpływ motywacja i sposób zachowania się sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie się po jego popełnieniu.

Sąd odwoławczy miał przy tym na uwadze, że pomimo zmiany zaskarżonego wyroku i wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonym zachowań dotyczących nierzetelnego prowadzenia ksiąg oraz pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony w kwocie 1.579,72zł wynikający z faktur nabycia paliwa do samochodu S. (...) kwota narażona na nienależny zwrot podatku pozostawała nadal duża i wynosiła 29.095zł. Z drugiej strony Sąd miał też na uwadze fakt, że wszystkie należności zostały przez oskarżonych uregulowane.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. i art.633k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 10 ust. 1 w zw. z art.3ust.1 ustawy z dnia czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd obciążył oskarżonych wydatkami za postępowanie odwoławcze i wymierzył im opłaty za obie instancje. Wysokość wydatków Sąd ustalił na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 663) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861).

Agata Wilczewska